

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5419010162
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5419010162.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal odvolania prokurátora a obžalovaného C. J. proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/33/2019 z 20.11.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), f), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín, sp. zn. 2T/33/2019 z 20.11.2019 vo výroku o treste odňatia slobody, vo výroku o treste prepadnutia veci - finančnej sumy 3 360,- EUR a v celom výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaný C. J., nar. X.XX.XXXX v J. W., trvale bytom X.
XXXX/X, J. W., t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Žilina,

s a o d s u d z u j e:

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. (§ 36 písm. l/, n/) a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. (analogicky) na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na trest prepadnutia veci - mobilného telefónu zn. Huawei P20 dual lens 1: 2.2/26 ASPH a dvoch SIM kariet spol. O2 číslo: 894210439971236539, 894210462220244379.

o d ō v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný C. J. uznaný za vinného v bode 1/ z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Tr. zák., v bode 2/ pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), písm. c), písm. d) Tr. zák. a v bode 3/ pre prečin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený v bodoch 1 až 3 napadnutého rozsudku.

Za uvedené trestné činy bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne bol obžalovanému uložený ochranný dohľad na 2 roky s tým, že je povinný dostaviť sa do dvoch pracovných dní od prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu v obvode, ktorého má bydlisko.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. bolo obžalovanému uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest prepadnutia veci - 270 ks nábojov.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest prepadnutia veci - finančnej čiastky 3 360,- EUR.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému N. W. škodu vo výške 80,- EUR.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bol poškodený N. W. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. boli poškodení Ing. U. U. a Ministerstvo vnútra SR s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie obžalovaný a prokurátor.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojej obhajkyne. V odvolaní uviedol, že toto podáva proti výroku o treste odňatia slobody a o treste prepadnutia veci - finančnej sumy a voči výroku o povinnosti uhradiť poškodenému N. W. škodu vo výške 80,- EUR a o odkázaní poškodených N. W. a Ing. U. U. na civilný proces. V súvislosti s uloženým trestom odňatia slobody vo výmere 8 rokov uviedol, že mal záujem konať o dohode o vine a treste, avšak dozorujúci prokurátor mu navrhol trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, ktorú sadzbu on nepovažuje vyrátanú v súlade so zákonom. Za takýchto okolností musel navrhovanú dohodu on odmietnuť. V súvislosti so zaistenými drogami uviedol, že prostredníctvom neho si zabezpečovali drogy výlučne osoby, ktoré s drogami mali už dlhodobé skúsenosti a ktoré drogy užívali. Poukázal, že pokiaľ ide o ujmu na zdraví spôsobenú policajtom, k tejto sa vyjadroval znalec patológ. Podľa neho sa mal k týmto skutočnostiam vyjadriť znalec z odboru úrazovej chirurgie. Poškodený mjr. Ing. U. U. postupoval pri domovej prehliadke neprofesionálne, keď po prvej explózii túto prehliadku neprerušil. Pokiaľ prvostupňový súd konštatuje, že pri výbuchu mohlo dôjsť aj k ťažším následkom vo forme ublíženia na zdraví, takéto konštatovanie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa neho nešlo ani o nástražný systém, ale o domácky vyrobený výbušný predmet. Charakter tohto predmetu a sila výbuchu sa odrazila aj na charaktere zistených zranení, ktoré znalec označil za ľahké. Keďže v jeho prípade ide o prvotrestanú osobu, domnieva sa, že postačujúcim trestom odňatia slobody, by bol trest uložený pri spodnej hranici trestnej sadzby - 6,66 roka. Nesúhlasí ani s uloženým trestom prepadnutia finančnej čiastky 3 360,- EUR, nakoľko tieto peniaze mu požičal svokor, čo sám potvrdil vo svojej výpovedi. Odôvodnenie uloženia tohto trestu prvostupňovým súdom považuje za špekulatívne a nemajúce oporu v zadovážených dôkazoch. Podľa neho nebolo objektívne preukázané, že finančná hotovosť vo výške 3 360,- EUR bola získaná trestným činom. Za nezákonné považuje aj výroky o náhrade škody týkajúce sa poškodených N. W. a Ing. U. U.. Poukázal, že išlo o príslušníkov polície, ktorým bola spôsobená škoda pri výkone ich povolania. Preto jediným poškodeným, ktorý mohol v trestnom konaní uplatňovať nárok na náhradu škody, je ich zamestnávateľ - Ministerstvo vnútra SR. Prvostupňový súd podľa jeho názoru nemal akceptovať uplatnenie nároku na náhradu škody Ing. N. W. a Ing. U. U.. Navrhol preto, aby krajský súd po zrušení výroku o treste odňatia slobody, treste prepadnutia veci a výroku o náhrade škody uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby a zaradil ho do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ďalej, aby mu uložil trest prepadnutia veci - 270 ks nábojov a poškodené Ministerstvo vnútra SR odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Prokurátor odvolanie odôvodnil tak, že toto podáva v neprospech obžalovaného voči výroku o treste. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému prvostupňovým súdom podľa prokurátora nenapĺňa podmienky ustanovené v § 34 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenia § 36 písm. l) a písm. n) Tr. zák., v dôsledku čoho bol nesprávne posúdený pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Je nesporné, že obžalovaný svoje konanie úprimne neofutoval a taktiež nenapomáhal pri

objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Taktiež sa poškodeným neospravedlnil. Ku skutkom sa priznal len z dôvodu možnej aplikácie ustanovenia § 39 Tr. zák. U obžalovaného neboli splnené zákonné podmienky na použitie ustanovenia § 36 písm. l) a písm. n) Tr. zák., s čím súvisí aj nesprávne použitie § 38 ods. 3 Tr. zák. a nepoužitie § 38 ods. 4 Tr. zák. Prvostupňový súd nerozhodol o uložení trestov prepadnutia vecí zaistených v priebehu konania, u ktorých bolo preukázané, že sa jedná o veci, ktoré mali súvis s trestnou činnosťou. Ide o plastové vrečko obsahujúce dimetylsulfón, sklenený pohár obsahujúci dimetylsulfón a plastové vedierko s plastovou naberačkou obsahujúce dimetylsulfón. Ďalej ide o mobilný telefón značky Huawei P20 dual lens 1: 2.2/26 ASPH a 2 SIM karty spoločnosti O2. Z rozsudku okresného súdu nie je zrejmé, ako sa tento vysporiadal s návrhom prokurátora prednesenom na hlavnom pojednávaní ohľadom uloženia prepadnutia týchto zaistených vecí. Z vykonaných dôkazov pritom vyplýva, že sa jedná o veci, ktoré patrili obžalovanému a boli použité na spáchanie trestného činu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému prísnejší úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a trest prepadnutia vyššie uvedených vecí pri nezmenenom výroku o uložených trestoch prepadnutia vecí, ochrannom dohľade, ochrannom liečení a výrokoch o náhrade škody.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým boli podané odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, a zistil, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenými subjektmi a že tieto sú čiastočne dôvodné.

Zo spisu vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného z trestných činov uvedených vo výroku napadnutého rozsudku po tom, čo urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. o tom, že je vinný zo spáchania skutkov a prvostupňový súd toto jeho vyhlásenie prijal. Z tohto dôvodu sa nevykonávalo dokazovanie vo vzťahu k výrokom o vine, ale len k výrokom o treste o ochrannom opatrení a náhrade škody. Preskúmaním spisu krajský súd dospel k záveru, že vo vzťahu k týmto výrokom vykonal prvostupňový súd dokazovanie v dostatočnom rozsahu umožňujúcom mu vo veci aj objektívne rozhodnúť. Pokiaľ obžalovaný v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že k ublíženiu na zdraví sa vyjadroval znalec - patológ, resp. k posudzovaniu „nástražného systému“ krajský súd poznamenáva, že tieto námietky považuje za neopodstatnené, nakoľko súvisia s výrokom o vine, vo vzťahu ku ktorému sa z vyššie uvedených dôvodov dokazovanie nevykonávalo. Za neopodstatnenú považuje krajský súd aj námietku obžalovaného, že drogy si u neho zabezpečovali drogovo závislé osoby. Krajský súd sa nestotožňuje ani s námietkou obžalovaného, že pri výkone domovej prehliadky došlo zo strany mjr. Ing. U. U. k porušeniu zákonných povinností, keď neprerušil výkon prehliadky po prvom výbuchu. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že zo zabezpečených dôkazov jednoznačne vyplýva, že obžalovaný výbušný systém pred policajtmí vedome zatajil, a to aj po tom, keď sa ho na možnosť existencie takéhoto systému pýtali. Z výpovedí policajtov jednoznačne vyplýva, že obžalovaný aj očakával následný výbuch. Je nesporné, že obžalovaný ubezpečil policajtov vykonávajúcich domovú prehliadku, že neexistuje hrozba ďalšieho výbuchu, hoci vedel, že klame, a preto sa krajský súd nestotožňuje s jeho tvrdením o porušení povinností zo strany mjr. Ing. U. U., ktorý spolu s ďalšími policajtmí uveril obžalovanému. Naopak krajský súd považuje správanie obžalovaného pri domovej prehliadke za zlomyseľné, keď policajtov ubezpečil, že im žiaden výbuch nehrozí, hoci si bol vedomý hrozby takéhoto výbuchu a v dôsledku neho ohrozenia ich zdravia. V tomto smere preto nepovažoval krajský súd návrh obžalovaného na zmiernenie trestu odňatia slobody za opodstatnený, ale naopak čiastočne sa stotožnil s návrhom prokurátora na sprísnenie trestu.

Je nesporné, že obžalovaný sa k spáchaniu trestných činov priznal. Na verejnom zasadnutí svoje konanie oľutoval, pričom konštatoval, že v konaní pred prvostupňovým súdom nemohol vyjadriť svoju ľútosť, keďže nebol prítomný na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že obžalovaný sa zúčastnil len prvého hlavného pojednávania, na ktorom urobil vyhlásenie o vine. Následné pojednávania boli vykonané už v jeho neprítomnosti. Krajský súd preto akceptoval poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., a to, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestných činov a tieto úprimne oľutoval. Taktiež krajský súd akceptoval aj poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. n) Tr. zák., a to, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Zo spisu vyplýva, že pôvodne bolo hlavné pojednávanie vytyčené na päť dní s množstvom predvolaných svedkov, znalcov a naplánovaným rozsiahlym dokazovaním. Preto vyhlásenie obžalovaného o vine, v dôsledku ktorého nemuseli byť vykonávané vo vzťahu k výroku o vine žiadne dôkazy, čo malo nesporne za následok skrátenie pojednávania pred prvostupňovým súdom, vyhodnotil aj krajský súd obdobne

ako prvostupňový súd, ako napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti v zmysle § 37 písm. n) Tr. zák. Z tohto dôvodu preto považoval krajský súd odvolacie námietky prokurátora vo vzťahu k týmto poľahčujúcim okolnostiam za nedôvodné. Pokiaľ prokurátor v odvolaní konštatuje, že obžalovaný sa ku skutkom priznal len z dôvodu možnej aplikácie ustanovenia § 39 Tr. zák., ani takýto možný motív priznania sa obžalovaného nemôže podľa názoru krajského súdu automaticky vylučovať poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. Krajský súd potom aj po splnení zákonných podmienok na verejnom zasadnutí dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre postup v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák. pri prevahe dvoch poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), n) Tr. zák. Na rozdiel od prvostupňového súdu krajský súd neprihliadol na príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., a to, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, nakoľko táto okolnosť je zohľadnená v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák., v dôsledku ktorej dochádza k zvyšovaniu trestnej sadzby. Pri súčasnom použití ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. a príťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. by došlo k duplicitnému zohľadneniu tej istej okolnosti, v dôsledku ktorej dochádza k zvýšeniu trestnej sadzby.

Na základe odvolania prokurátora potom krajský súd po zrušení výroku o treste odňatia slobody sám uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov, na výkon ktorého zaradil obžalovaného do ústavu so stredným stupňom stráženia. Postupom podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. (analogicky) ukladal krajský súd obžalovanému trest v sadzbe od 6 rokov a 8 mesiacov do 16 rokov a 8 mesiacov. Aj keď obžalovaný doposiaľ súdne trestaný nebol úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov uložený obžalovanému prvostupňovým súdom nepovažuje krajský súd za primeraný. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že prihliadal najmä na rozsah a charakter trestnej činnosti, pre ktorú bol obžalovaný uznaný za vinného, keď bol jednak uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu, zo zločinu a napokon aj z prečinu. S prihliadnutím na všetky okolnosti podstatné pri ukladaní trestu v zmysle § 34 Tr. zák. dospel krajský súd k záveru, že trestom primeraným k náprave a prevýchove obžalovaného bude nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 9 rokov so zaradením obžalovaného na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Trest odňatia slobody navrhovaný prokurátorom vo výmere 12 rokov považoval krajský súd za neprimerane prísny s prihliadnutím aj na skutočnosť, že v prípade obžalovaného ide o prvotrestaného páchatela. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 9 rokov považuje krajský súd za dostatočný na zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchaním ďalšej trestnej činnosti zo strany obžalovaného, ako aj nápravy a prevýchovy obžalovaného. Ide o trest, ktorý je podľa názoru krajského súdu aj dostatočne spôsobilý vyjadriť morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Keďže v prípade obžalovaného ide o prvotrestaného páchatela krajský súd s poukazom na ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák. dospel k záveru, že k náprave a prevýchove obžalovaného bude postačovať jeho zaradenie do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Na základe odvolania obžalovaného zrušil krajský súd v napadnutom rozsudku aj výrok o treste prepadnutia veci - finančnej čiastky 3 360,- EUR, nakoľko vo vzťahu k tomuto výroku sa stotožnil s odvolacími námietkami obžalovaného. Prvostupňový súd uloženie tohto trestu odôvodnil tým, že neobstojí obrana obžalovaného v tom smere, že peniaze mu požičal svokor, nakoľko o tejto skutočnosti neexistuje žiadny relevantný doklad. Takúto samotnú úvahu prvostupňového súdu nemožno podľa názoru krajského súdu považovať za dostatočný dôvod na uloženie trestu prepadnutia finančnej čiastky. Obžalovaný poprel, že by tieto peniaze pochádzali z trestnej činnosti a pôvod ich nadobudnutia v trestnom konaní potvrdil aj jeho svokor. Tvrdenie obžalovaného a jeho svokra nebolo podľa názoru krajského súdu v trestnom konaní relevantným spôsobom dostatočne spochybnené, resp. vyvrátené. Podľa vyjadrenia obžalovaného a jeho svokra išlo o pôžičku medzi rodinnými príslušníkmi, a preto samotná skutočnosť, že o takejto pôžičke neexistuje doklad, nemôže podľa názoru krajského súdu existenciu takejto pôžičky objektívne spochybníť. Aj keď na druhej strane nemožno vylúčiť, že peniaze mohli pochádzať aj z trestnej činnosti obžalovaného, táto skutočnosť však jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb preukázaná nebola. V tomto smere krajský súd aj s prihliadnutím na zásadu „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného, keďže nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochyb dokázané, že peniaze získal obžalovaný trestnou činnosťou, zrušil na základe odvolania obžalovaného výrok o treste prepadnutia finančnej čiastky 3 360,- EUR.

Krajský súd sa čiastočne stotožnil aj s ďalšou odvolacou námietkou prokurátora, a to vo vzťahu k zaistenému mobilnému telefónu a dvoch SIM kariet obžalovanému. Krajský súd sa stotožnil s konštatovaním prokurátora, že mobilný telefón a SIM karty boli použité pri páchaní trestnej činnosti

obžalovaným. Takýto záver aj podľa názoru krajského súdu objektívne vyplýva z vykonaných dôkazov. Keďže v súvislosti so zaisteným mobilným telefónom obžalovaného a dvoch SIM kariet boli splnené všetky zákonné podmienky pre uloženie trestu prepadnutia vecí, krajský súd potom podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. rozhodol o prepadnutí mobilného telefónu obžalovaného a dvoch SIM kariet tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pokiaľ sa prokurátor domáhal uloženia trestu prepadnutia vecí aj ohľadom plastového vrečka, skleneného pohára a bieleho plastového vedierka s naberačkou, ktoré obsahovali dimetylsulfón, keďže podľa názoru krajského súdu ide o bezcenné veci, prichádza do úvahy ich zničenie v zmysle § 98 ods. 3, ods. 4 Tr. por.

V súvislosti s odvolacou námietkou obžalovaného vo vzťahu k výroku o náhrade škody krajský súd poznamenáva, že aj s touto sa v celom rozsahu stotožňuje.

Zo spisu nepochybne vyplýva, že Ing. U. U. a N. W. - policajtom bola spôsobená škoda pri výkone ich povolania. Za takýchto okolností si v trestnom konaní voči obžalovanému môže uplatniť nárok na náhradu škody zamestnávateľ poškodených - Ministerstvo vnútra SR, ktoré si v prípravnom konaní aj nárok na náhradu škody voči obžalovanému uplatňoval. Z oznámenia Ministerstva vnútra SR z 11.9.2019 v konaní pred prvostupňovým súdom však vyplýva, že Ing. U. U. a N. W. doposiaľ neboli vyplatené dávky úrazového zabezpečenia, o ktoré požiadali. Po vyplatení dávok úrazového zabezpečenia policajtom bude uplatnený regresný nárok na vrátenie takto vyplatenej sumy. Spôsobenú škodu budú od obžalovaného vymáhať v občiansko-súdnom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd v súlade s odvolacími námietkami obžalovaného postupom podľa § 256 ods. 3 Tr. por. a § 298 ods. 3 Tr. por. na verejnom zasadnutí rozhodol, že Ing. U. U. a N. W. nepripúšťa do trestného konania s uplatnením ich nároku na náhradu škody.

Keďže z posledného vyjadrenia poškodeného - Ministerstva vnútra SR pred prvostupňovým súdom vyplýva, že škodu budú od obžalovaného vymáhať v civilnom konaní, krajský súd o skôr uplatnenom nároku tohto poškodeného v prípravnom konaní nerozhodoval vo vzťahu k obžalovanému žiadnym výrokom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.